Pregaria.cat

Entrada

MÓNICA 3 (1)

MÒNICA 03

(final de la pregària 509) **Toquen les dotze de la nit i la Mònica (01,02), ella, tota, encara està submergida en una mena de dubte, revisió, emoció... i pelegrinatge... cap a la Mònica 03.**

Són les 12 de la nit i encara sóc aquí. La meva ment no ha parat de fer preguntes. Sobre Déu, sobre l'estimació...

No deia la Glòria que Déu m'estima...? Em pregunto sobre la meva vida, la buidor i la plenitud, el pas del temps, la pau i l'angoixa... etc. Tot alhora, barrejat, sense ordre ni concert, com caminant interiorment a les fosques.

I què hi fa la Glòria, allà dalt en aquell monestir? És feliç? Com s'ha de sentir el Ramon?

Ara m'arriba un correu, i no sé si obrir-lo. Potser m'aclarirà el que estic pensant... L'obro... "Recorda, avui comença l'Advent"...

D'aquesta forma la Mònica ha començat l'Advent. Carregada de dubtes, impressionada per les paraules de la seva amiga Glòria –monja contemplativa–, adormida i cansada de l'excursió amb moto; i sense saber massa què vol dir "Advent". Una paraula que li sona a temps passats.

El diumenge a la tarda surt al carrer. Ja fa dies que els carrers s'han il•luminat pel Nadal. Unes llums especialment pensades per vendre, comprar i regalar. Però són potser les úniques llums interessants?

He fet moltes voltes pels carrers. Aquest diumenge a la tarda vull estar sola. Camino sense pressa i miro les botigues obertes. La gentada, els comentaris... M'encanta la soledat quan estic pensativa i en mig de tanta gent. No em sento capaç d'aclarir-me en cap de les preguntes de la nit passada. Potser són pura filosofia, o potser no.

Preguntar està bé, et situa en mig de la ventada. Trobar resposta és massa complex. Almenys que hi hagi una llum. Sí, una llum diferent d'aquestes dels centres comercials. Una llum clara, tendra, capaç de molts matisos, oberta i no impositiva...

Ara recordo una sentència d'altres temps que parlava de Jesús: "Jo sóc la Llum del món"...

La Mònica de tornada cap a casa ha tingut un rampell, una inspiració. Ha agafat la moto i ha pujat a Vallvidrera a tota bufa. En un revolt ha parat i s'ha quedat mirant la ciutat amb les seves llums. Visió esplèndida, i el cor d'ella una mica buidat.

Feia molt de temps que no pregava i allà dalt ha pregat:
"Jesús, en aquest Advent, il•lumina la meva vida, m'urgeix canviar i trobar un camí, si us plau ajuda'm a treure les boires del meu cor. Avui que comença l'Advent ET NECESSITO.

(Jesús Renau sj.)